

QUADERNI DI MEYKHANE. III (2013)

.....<http://meykhane.altervista.org/>

FAEZEH MARDANI

Dieci poesie italiane con auto traduzione in farsi

Eterno passare del tempo

*Se canto
se canto una canzone
passerò la notte*

*Se cammino
se cammino sulle scie lucenti
passerò senza velo
ginecei solari*

*Se siedo
se siedo nel quieto fuoco
passerò pura e nuda
la fecondità dell'essere*

*Se resto
se resto prigioniera
della roccia*

*passerò il muschio fresco
dell'amore*

*Se canto
se canto nel cammino
e resto*

*restare
sarà sussurro di ruscello
che accarezza dolcemente
il paziente muschio
nell'eterno passare
del mondo.*

L'autunno

*Hai mai visto
l'edere rosse
sui muri alti d'autunno
che crescono
d'un grido nell'alba
e segnano di sangue
il muro roccioso del silenzio
nella mia terra lontana?*

*Gli alberi
nudi
in fila
-come gli ebrei-
nella nebbia mattutina
vanno a morire*

*Qui
in cima ai venti vorticosi*

*corona rossa d'aurora
è trappola di fuoco
nelle mani di terra*

*Dietro il muro roccioso
del silenzio
un giardino
-nel suo sonno secolare-
sogna rugiade d'aprile.*

Viaggio

*Il cerchio luminoso
nell'umido grigiore
della pioggia estiva
si è chiuso*

*e io
versai
in esso
tutta l'esperienza
di conoscenza
percezioni
facili, dense e stordite
ombre
nella scia di luce*

*Tutta la bellezza
scivolava da un punto
all'altro*

e il cerchio luminoso
di ritrovarsi
esplodeva
nel tocco ripetitivo
della pioggia
sul fiume gonfio
che scorreva
scorreva stanco

Conosco bene
il gioco,
piccoli pugnali d'amore
nei solchi aperti
del mio seno.

Appunterò
il cerchio luminoso
all'angolo segreto
del mio cuore.

Sospetto

*L'eco d'ogni voce
l'eco d'ogni sillaba
l'eco d'ogni silenzio
è la tua verde presenza
che cresce
qui
tra i fiori della tenda
nei palpiti ansiosi
dell'attesa.*

*Dagli uliveti lontani
un canto
forse
mi chiamano
forse
allo stupore di tenerezza
-vicinanza o dubbio-
mi chiamano*

*forse
il suono del mio nome
è l'eco
della tua voce
nella verde presenza
della solitudine.*

Illuminazione

*Io
sto qui
e la vita
mi attraversa*

*Io
sto qui
e la notte
e il giorno
-in assenza del tempo-
mi attraversano*

*Io
sto qui
e la luna
dal fondo del mio petto
-stretto-
la gola della notte*

attraversa

Io

sto qui

e verdi stagioni

colme di stupore

la cornice della mia finestra

-aperta verso mezzogiorno-

attraversano

Io

sto qui

Fiumi

in fretta

verso il mare

pozzi

in attesa di luna

bambini

persi nella folla

delle piazze

uomini epici

-con corazze

e cuori perforati-

mi attraversano

Io sto qui

Una morte assonnata

sulla soglia

mi guarda

mi sorride

mi attraversa

Io

sto qui.

Piccolo canto

Io la luna

*per nome chiamai
quando le stelle erano nel sonno
e la luna era rossa
rossa rossa*

Io il verde

*per nome chiamai
quando la pioggia
era già passata
e il verde era bagnato
bagnato bagnato*

Io l'amore

*per nome chiamai
quando il ricordo*

*era arrivato
e l'amore era fresco
fresco fresco*

*Io la morte
Per nome chiamai
quando la valle
l'alba partoriva
e la morte
era rossa
era bagnata
era fresca.*

Commiato

*La luce sgocciola dalle scale
e la stanza è gravida del giorno*

I cantori sono pronti

*Il pianto dietro i vetri
è in attesa d'un cenno*

Le ombre sono più lontane

*La luce
attraversa
la mente dei cantori*

*La stanza si impregna di odori
incenso, cenere, acqua di rose*

Le ombre

*ti portano sulle spalle
fino al limpido fiume
del sole.*

(Il pianto resta a casa).

Estate

*Il fuoco
passa
per i miei gelidi seni*

*Il caldo vento notturno
avvolge
la mia gonna*

*Ho le mani
bagnate
dalla freschezza di specchi lunari*

*Così
vengo da te.*

Cartolina

*Le fragole
sono rosso d'adolescenza
le rose
il ricordo di un giorno felice
lontano.*

*Il rosso
tinge la mia veste oscura
la rosa
incrina d'un tratto
la mia solitudine.*

Attimo

*Il ragazzo sorrise
con lo sguardo vitreo
sorrise
e il mondo in me
divenne celeste
divenne torrente.*

*La stanca stagione
contava verdi alberi*

*La vellutata selva
era estesa verso il chiarore
la veranda era in luce
e io
nella notte.*

*Fruscio d'acqua
scorrevava
fino al morbido sonno d'erba*

fino al canto d'amore

fino alla solitudine

che scendeva

dai viali profumati

Il ragazzo

con lo sguardo vitreo

nell'acqua

sorrise,

sorrise appena.

گذار

اگر بخوانم
اگر ترانه ای بخوانم
از شب گذشته ام
اگر بروم
اگر بر جاده های نور
بروم
از اندرونی خورشید
سر برهنه گذشته ام

اگر بنشینم
اگر در آتش - آرام -
بنشینم
از زهدان هستی
عریان
گذشته ام

اگر بمانم
اگر در حصار سنگ
بمانم
از سبزینه ی خنک عشق
گذشته ام

اگر بخوانم
در رفتنم بخوانم
نشستن و
ماندن
زمزمه خواهد شد

رود را
که سبزینه های صبور را
به طراوت

نوازشی ست
در گذار بی انتهای جهان.

پائیز

پیچک های سرخ را دیده ای
بر دیوارهای بلند پائیز
که می رویند
از فریادی در سپیده
و نقش می گذارند
دیوار سنگی صبر را
در سرزمین من؟

درختان
عریان
به صف
- همچون بهودیان -
در غبار شیری صبح
می روند
که بمیرند
اینجا
بر بام بادهای روان
تاج سرخ شفق
دام آتش است
بردست های خاک

پشت دیوار سنگی صبر
باغی
خواب شبم اردیبهشت
می بیند
- در خواب -

سفری دیگر

دایره ی زیبا

در نقطه خیس خاکستری

بسته شد

و من

تمام تجربه را

تمام آشنائی را

در آن ریختم.

تمام تجربه

آسان بود و غلیظ و گیج

تمام آشنائی

سایه بود در شیار نور

تمام زیبائی

از نقطه ای

به نقطه دیگر

می رفت

تا دایره ی زیبای باز یافتن را

- تا بی نهایت خسته ی رودی

که می رفت

همیشه می رفت -

در طبل باران

به تکرار

بترکاند.

چه خوب

بازی دشنه های کوچک مهر را

در حفره های روشن سینه ام

می شناسم

دایره زیبا را
به گوشه قلبم
سنجاق می کنم.

وهم

تکرار هر صدا
تکرار هر هجا
تکرار هر سکوت
حضور سبز توست
که می روید
اینجا
میان پرده های گلدار
در نبض تند انتظار

از زیتون زار
آوازی آمد
شاید مرا خواندند
شاید مرا
به بهت مهربانی
در واژه تمثیل
یا تقریب
یا تردید
خواندند.

شاید هجای نام تو
تکرار صدای تو بود
در حضور سبز تنهایی.

اشراق

من ایستاده ام

و زندگی

از من عبور می کند

من ایستاده ام

و شب و روز

- به تکرار

در غیاب زمان -

از من عبور می کنند

من ایستاده ام

و ماه

از انتهای گریبانم

- تنگ -

تا گلوگاه شب

عبور میکند

من ایستاده ام

و سال سبز

از قاب پنجره ام

- گشوده بسوی ظهر -

عبور می کند

من ایستاده ام.

رود هائی در شتاب دریا ها

چاه هائی در انتظار ماه

کودکانی

گمشده در ازدحام میدان ها

مردانی حماسی

- با جامه های پولادین

و قلب های مشبک -

از من
گذشته اند
من ایستاده ام.

مرگی بر درگاه
در انتظاری مجهول
به بی حوصلگی
مرا مرور می کند
مرور میکند

من
ایستاده ام.

ترانه ای کوچک

من ماه را
بنام خواندم
وقتی ستاره ها
همه در خواب بودند
و ماه سرخ بود
سرخ سرخ

من سبز را
بنام خواندم
وقتی که باران
گذشته بود
و سبز خیس بود
خیس خیس

من عشق را
بنام خواندم
وقتی که یاد
آمده بود
و عشق تازه بود
تازه ی تازه

من مرگ را
بنام خواندم
وقتی که دشت

صبح زاده بود
و مرگ
سرخ بود خیس بود تازه بود.

بدرقه

نور از پله می چکد
و اطاق از روز
بار می گیرد

همسرایان
بدرقه را آماده اند
زاری در پشت شیشه ها
در انتظار اشارتی ست
سایه ها
دورتر ایستاده اند

نور
از ذهن همسرایان
عبور میکند

اطاق
بوی گلاب و عود و خاکستر
می گیرد

سایه ها
ترا
بر دوش می برند
تا شط زلال آفتاب.

(زاری در خانه می ماند).

گرما

از سینه های سردم
آتشی
گذر کرده است

باد گرم شبانه
در دامنم
پیچیده است

و دست هایم
از خنکای آبگینه مهتاب
تر اند

به دیدارت می آیم.

کارت پستال

توت فرنگی ها
سرخى بلوغ اند
گل های صورتی
یادآور روزی شاد
دور.

سرخى
پیراهن تاریکم را رنگ می زند
صورتی
ناگاه
تنهائی ام را
می ترکاند.

لحظه

پس رک خندید
با نگاهی شیشه ای
خندید
و جهان در جانم
آبی شد
جاری شد

فصل خسته
درختان سبز را می شمرد

بیشه مخمل
رو به صبح نشسته بود
مهتابی در نور

من در شب.

باریکه آب
تا خواب نرم چمنزار می رفت
تا ترنم مهر
تا تراوش تنهائی
از عطر کوچه ها.

پسرک
با نگاهی شیشه ای
در آب
خندید.